ईषद्घुंषः-दुर्घुंषः-सुघुंषः ; — —

[1]घुंष्यमाणः, घुंष्यमाणः, जुघुंषिष्यमाणः, जोघुंष्यमाणः ;

घुंषः, घुंषः, जुघुंषिषः, जोघुंषः ;

घुंषितुम्, घुंषयितुम्, जुघुंषिषितुम्, जोघुंषितुम् ;

[2]घुंषा, घुंषणा, जुघुंषिषा, जोघुंषा ;

घुंषित्वा, घुंषयित्वा, जुघुंषिषित्वा, जोघुंषित्वा ;

प्रघुंष्य, प्रघुंष्य, प्रजुघुंषिष्य, प्रजोघुंष्य ;

घुंषम् २, घुंषित्वा २, } घुंषम् २, घुंषयित्वा २, } जुघुंषिषम् २, जुघुंषिषित्वा २, } जोघुंषम् २ ; जोघुंषित्वा २. }

(470) "घुषिर् अविशब्दने" (I-भ्वादिः-653. सक. सेट्. पर.)

विशब्दनं=प्रतिज्ञानम्। तच्च शब्देन स्वाभिप्रायाविष्करणम्।

ततोऽन्यस्मिन्नर्थे अस्य धातोः प्रयोगः। 'घुषिर् शब्दे' इत्यन्ये पेठुः।

'घुषेर्विशब्दनादौ णौ घोषयत्यविशब्दने ॥

घोषतीतीदितो घुंषेद् घुंषते कान्तिकर्मणि।' (श्लो. 169-70)

इति देवः।

घोषकः-षिका, घोषकः-षिका, [3]जुघुषिषकः-जुघोषिषकः-षिका, जोघुषकः-षिका ;

घोषिता-त्री, घोषयिता-त्री, जुघुषिषिता-जुघोषिषिता-त्री, जोघुषिता-त्री ;

[A]घोषन्-न्ती, घोषयन्-न्ती, जुघुषिषन्-जुघोषिषन्-न्ती ; —

घोषिष्यन्-न्ती-ती, घोषयिष्यन्-न्ती-ती, जुघुषिषिष्यन्-जुघोषिषिष्यन्-न्ती-ती ;—

---

1. धातोरिदित्त्वेन, 'अनिदितां हल उपधायाः क्ङिति' (6-4-24) इति उपधाया नलोपो न।

2. 'गुरोश्च हलः' (3-3-103) इति स्त्रियामकारप्रत्ययः।

3. 'रलो व्युपधात्—' (1-2-26) इति क्त्वासनोः सेटोः किस्त्वविकल्पः। तेन रूपद्वयम्। एवं सन्नन्ते सर्वत्र क्त्वायां च ज्ञेयम्।

A. 'घोषद्भूषः पङ्कजाक्षस्तमूचे पापश्रेणीतक्षणे त्वष्टृधर्मा।
उक्षन् एनं मन्दहासेन रक्षन् विश्वन् निक्षन् वल्लवीस्तृक्षिताघाः ॥' धा. का. 1-83.